Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καθ' ἑξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῦε παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5'.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ον.— 11 | Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἀπριλίου 1894 | Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 11

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 73]

Θ'

Κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ Πάσχα ὁ Μάξιμος Μπρεβὰλ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρικὴν ἑστίαν.

Δὲν εἶχε καθήσῃ ἀκόμη, ὅταν αἱ ἀδελφαί του, καὶ αἱ δύο συγχρόνως, ἤρχισαν νὰ τῷ διηγῶνται τὰ κατὰ τὴν θαυμασίαν διάσωσιν τοῦ ναυαγοῦ.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἔκαμε τὸν Μάξιμον νὰ ζηλοτυπήσῃ ὀλίγον τὸν Ρολάνδον Καλονῆν. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ἐπιστρέφων ἐκ Παρισίων, δὲν ἔκαμεν εἰς τὰς ἀδελφάς του τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζετο. Ὁ ἀδελφὸς τῆς Ροζάλβας ἐκίνει περισσότερον τὸ ἐνδιαφέρον των. Τί κρῖμα!

Ἐν τούτοις τὴν ἑπομένην, μόλις ἐξύπνησε περὶ τὴν ἑβδόμην, καὶ ἤνοιξε τὴν περσίδα τοῦ παραθύρου, εἶδε νεαρόν τινα ἱππέα χαλκόχρουν, κάμποντα τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ καὶ σταματῶντα πρὸ τῆς οἰκίας. Παρατηρήσας ἕνα ὑπηρέτην εἴς τι τῶν παραθύρων τοῦ πρώτου πατώματος, ἐπήδησεν ὄρθιος ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, ἐνεχείρησεν εἰς τὸν ὑπηρέτην μίαν ἐπιστολήν, ἀνέλαβε πάλιν τὴν κανονικήν του θέσιν καὶ ἀπῆλθεν ἐν καλπασμῷ, διὰ τῆς ἰδίας ὁδοῦ, ἀφεὶς κραυγὴν λαρυγγώδη πρὸς παρώτρυνσιν τοῦ ἵππου του.

Μετ' ὀλίγον ὁ Μάξιμος διέκρινε τὴν φωνὴν τῆς Λουκίας λεγούσης πρὸς τὴν Ἀλίκην, ἡ ὁποία διήρχετο τὰς ἑορτὰς παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ Μπρεβάλ:

«Ἡ μαμμὰ ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Θηρεσίαν· μᾶς προσκαλεῖ ἐκ μέρους τῆς νύμφης της, νὰ πᾶμε ὅλοι εἰς τὴν Μανώλιαν τὴν προσεχῆ Πέμπτην. Καὶ τί εὐτυχία! Θὰ ὑπάγωμεν μὲ τὸ ἀτμόπλοιον.»

Τὸ μικρὸν τοῦτο διὰ τῆς Ράνκης ταξείδιον εἶνε ἓν τῶν ὡραιοτέρων, τὰ ὁποῖα δύναταί τις νὰ κάμῃ τὴν ἄνοιξιν πρὸ πάντων, ὅταν αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ εἶνε καταπράσινοι διαστιζόμεναι γραφικώτατα ὑπὸ ἐπαύλεων καὶ πύργων, βράχων ἐκ γρανίτου καὶ ἐρειπίων. Ἀλλ' ἡ ἄνοιξις ἀκόμη δὲν εἶχεν ἔλθῃ. Διὰ τοῦτο οἱ Μπρεβάλ, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐφλυάρουν μᾶλλον ἢ ἀπεθαύμαζον.

Ἡ πριγκήπισσα Ροζάλβα ἐγκαθιδρύθη ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς ἐπαύλεως, ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤλπιζε νὰ ἴδῃ τὴν οἰκογένειαν τοῦ συμβολαιογράφου ἀποβιβαζομένην εἰς τὸ Δινάρ.

«Τέλος πάντων, νὰ τους!» εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν της, καθήμενον πλησίον της.

Ὁ σκύλος Νὼλ ἦτο ἐξηπλωμένος παρὰ τοὺς πόδας των.

«Νά, βλέπεις ἐκείνην ἐκεῖ ποῦ περιπατεῖ ἐμπρός, μὲ τὲς ξανθὲς πλεξίδες; Εἶνε ἡ Ἀλίκη, ἡ ὀρφανή, περὶ τῆς ὁποίας σοῦ ὡμίλησα.

«Κατήρχετο μόνη της καὶ ἐλάμβανε τὸ γάλα» (Σελ. 83, στ. α')

— Ὡραία ὡς ἀντιλόπη» ἐψιθύρισεν ὁ Ρολάνδος ἀγγλιστί.

Ἡ Εὐτυχία δὲν ἐζήτησε νὰ τῇ μεταφράσῃ τὴν σκέψιν του καὶ ἐξηκολούθησε:

«Νὰ ἡ Ἀννίκα, νὰ ἡ Λουκία... νὰ καὶ ὁ Μάξιμος κοντὰ εἰς τὸν πατέρα του.

— Σὰν ἀκρίδα εἶνε.

— Γιατί τὸν λὲς ἔτσι; Ὅλοι τὸν βρίσκουν πολὺ εὔμορφον, ἂν καὶ κάπως κοντόν. Ἀλλὰ μπορεῖ ἀκόμη νὰ ψη-

λώση . . . μόλις εἶνε δεκαεπτὰ ἐτῶν.

— Τὸ εὔχομαι, εἶπεν ὁ νεαρὸς Καλονῆς ἐγειρόμενος, ἐνῷ τὸ ὑψηλόν του ἀνάστημα ἐπέρριπτεν ἐπὶ τῆς ἄμμου μακρὰν σκιάν, τὴν ὁποίαν μετ' ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως παρετήρει, ἀφ' οὗ ἔφερε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ Μπρεβάλ, υἱοῦ.

«Τί κακὸς κυνηγὸς ποῦ θὰ ἦτο εἰς τὴν Χώραν τῶν Μεγάλων Λιμνῶν!» εἶπε καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν.

«Πῶς δὲν ἔρχεσαι μαζί μου εἰς προϋπάντησίν των;

— Ὄχι! ἔχω καιρὸ νὰ τους ἰδῶ.»

Οὕτως, αὐτός, ἡ σκιά του καὶ ὁ σκύλος του ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ἐν ᾧ ἀπὸ τὸ ἄλλο, πλησίον τῆς κιγκλίδος τῆς θύρας, ἀντηλλάσσοντο οἱ ἐγκαρδιώτεροι χαιρετισμοί.

Ὁ κ. Μορδὰς δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς εἰς προϋπάντησιν, ἡ δεσποινὶς Θηρεσία εὑρέθη ὑπὸ τὴν βεράνδαν, ἡ δὲ κυρία Μορδὰς, κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο κουρασμένη καὶ ὅτι θὰ ἤρχετο ὀλίγον βραδύτερον.

Ἦλθε τῷ ὄντι, ἐκάθησεν ὀλίγον μετὰ τῶν Μπρεβὰλ καὶ κατόπιν ἀπεσύρθη, ἀφήσασα αὐτοὺς νὰ παίζουν λὼν-τέννις εἰς τὸ δῶμα. Ἐπροτίμησε νὰ συντροφεύσῃ τὸν υἱόν της, ὁ ὁποῖος ἀφ' οὗ ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις μετὰ τῶν ξένων τῆς οἰκογενείας, ἀπεσύρθη εἰς τὴν αἴθουσαν.

Πλανᾶται ἐκεῖ μελαγχολικῶς ἀπὸ παραθύρου εἰς παράθυρον, ἀπὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσπαθεῖ νὰ ἐπανεύρῃ μελῳδίας τὰς ὁποίας ἔπαιζε κατὰ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν, εἰς τὴν τράπεζαν, κατάφορτον ἐκ λευκωμάτων καὶ εἰκονογραφημένων περιοδικῶν. Πλήττει, προφανῶς. Ἂν καὶ ὀλίγιστα ὀξυδερκὴς ἡ μήτηρ του, τὸ παρετήρησε καὶ διὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ, ἀφ' οὗ δὲν ἠδύνατο νὰ συνομιλήσῃ μαζί του, διότι πολὺ ὀλίγα γαλλικὰ ἐννοεῖ τώρα ὁ Ρολάνδος, ἤρχισε νὰ τῷ παίζῃ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ὅλας τὰς μελῳδίας τῶν μαύρων, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐνανάριζαν εἰς τὴν Μαρτινίκην. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ρυθμὸς ζωηρεύει· ἡ ἁπλῆ ἐκείνη μελῳδία κατατέρπει τὸν νέον· οἱ ὀφθαλμοί του σπινθηροβολοῦν· καὶ καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δάκτυλοί της ἀνακρούουν τὸ τέλος, ἡ κυρία Μορδὰς αἰσθάνεται ἑαυτὴν ἀναρπαζομένην. Ὁ Ρολάνδος την περιστρέφει, ἐνῷ ἡ φωνή του, εὔηχος καὶ ἰσχυρά, συνεχίζει ἐντόνως τὸ διακοπὲν ᾆσμα, ὥστε οἱ φθόγγοι του φθάνουν μέχρι τοῦ μέρους ὅπου, οἱ παίκται τοῦ λών-τέννις, πρὸς στιγμὴν καταληθέντες ὑπὸ τοῦ κόπου, ἀναπαύονται.

«Ποιὸς τραγουδεῖ ἔτσι;» ἀνακράζει ἡ Εὐτυχία, ἔκπληκτος. «Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε!».

Σύρει κατόπιν της τὰς συντρόφους της καὶ ὅλαι εἰσβάλλουν εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ τῆς θύρας τοῦ δώματος, ἐνῷ δι' ἄλλης εἰσέρχονται αἱ μαῦραι, σπεύσασαι εἰς τὰς κραυγὰς τῆς κυρίας των. Τῷ ὄντι ἡ κυρία Μορδὰς ἐφώναζε πολὺ δυνατά, νομίσασα ὅτι ὁ υἱός της παρεφρόνησεν. Ἐκεῖνος, αἰσθανθεὶς αὐτὴν κλονουμένην, τὴν ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῶν βραχιόνων του καὶ την ἐκράτει οὕτω, ἐξακολουθῶν νὰ διαγράφῃ κύκλους ἱλιγγιώδεις.

Ἦτο ἀνάμνησις χοροῦ, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς τῆς Χώρας τῶν Μεγάλων Λιμνῶν. Ὁ Ἀγήνωρ, ὡς ἐξ ἐνστίκτου, ἐννοήσας ὅτι εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν χρειάζεται, διὰ νὰ κρατῇ τὸν χρόνον, χάλκινον ὄργανον, ἔσπευσεν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐπέστρεψε φέρων λέβητα, τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ κρούῃ ῥυθμικῶς μ' ἕνα ξύλινον κόπανον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατόπι τῶν παιδίων τὰ ὁποῖα ἐξεκαρδίζον το γελῶντα, εἰσῆλθεν ὁ κύριος Μορδάς, ἡ ἀδελφή του, ὁ συμβολαιογράφος καὶ ἡ κυρία Μπρεβάλ.

Φαντασθῆτε τὸν συνήθως σοβαρὸν οἰκοδεσπότην, ἐνώπιον τοιαύτης σκηνῆς! Ἡ δίνη τοῦ παραδόξου ἐκείνου χοροῦ, εἶχε κάμῃ ἄνω κάτω τὰ ἔπιπλα τῆς αἰθούσης. Τὰ φυλλάδια τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης, εὑρίσκοντο διεσκορπισμένα εἰς ὅλας τὰς γωνίας τοῦ δωματίου.

«Κύριε Καλονῆ» εἶπεν ὁ μητρυιὸς δι' αὐστηροῦ τόνου. Ἀφῆστε τὴν μητέρα σας ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν καναπέ.»

Ἡ φωνή του καὶ ἡ χειρονομία του ἐπροκάλεσαν ἀμέσως σιγήν.

«Παιδί μου, δὲν μπορῶ πειά», ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Μορδάς.

Οἱ λόγοι οὗτοι μᾶλλον ἢ ἡ διαταγή, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ, ἔκαμαν τὸν Ρολάνδον νὰ την ἐξαπλώσῃ ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τὰ ὁποῖα εἶχε προετοιμάσῃ ἡ Εὐτυχία καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἤρεμος, χωρὶς ἴχνος κόπου ἢ ἀγωνίας ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ὁ κ. Μορδὰς ὁ ὁποῖος ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ξένων ἠγάπα τὴν τάξιν καὶ τὴν ἐθυμοτυπίαν, κατέβαλε μέγαν κόπον ὅπως μὴ φανῇ δυσηρεστημένος ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς εὐθυμίας. Τὴν δυσαρέσκειάν του τὴν ἀπέκρυψεν ὑπὸ τὸ ἰπρόσχημα ἐνδιαφέροντος ζωηροῦ πρὸς τὴν σύζυγόν του, τῆς ὁποίας τὸ φιλάσθενον σῶμα εἶχε σεισθῇ μετὰ μανίας, τόσον ἀντιθέτου πρὸς τὰς ἕξεις της.

Ἡ Εὐτυχία ἐξ ἄλλου, ἀφοῦ διεσκέδασεν ἐκ τῆς κωμικῆς ὄψεως τοῦ ἐπεισοδίου, δυσηρεστήθη κατόπιν βλέπουσα τὸν ἀδελφόν της ὅλως ἀπομεμακρυσμένον. Ἐκάθητο μόνος, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δώματος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὸ πέλαγος, πλήρης νοσταλγίας διὰ τὴν Χώραν τῶν Μεγάλων Λιμνῶν, διὰ τὸν ἰνδικὸν βίον.

«Σᾶς παρακαλῶ», εἶπε πρὸς τὸν Μάξιμον ἡ Εὐτυχία, «συνοδεύσατέ με πλησίον του. Ὁμιλεῖτε τόσῳ καλὰ ἀγγλικά, ὥστε μὲ σᾶς θὰ εἰμπορέσῃ νὰ συνομιλήσῃ. Δὲν θέλει νὰ το κάμῃ πρῶτος, μὴ γνωρίζων τὰς συνηθείας τοῦ καλοῦ κόσμου.»

Ὅσον ὀλίγην συμπάθειαν καὶ ἂν ἠσθάνετο πρὸς τὸν Καλονῆν ὁ Μάξιμος, ἔσπευσε νὰ την ἀκολουθήσῃ, καὶ ἀμφότεροι ἔφθασαν τὸν Ρολάνδον, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος, διὰ νὰ τους ἀποφύγῃ, ἡτοιμάζετο νὰ διαοκελίσῃ τὸ περίφραγμα τοῦ δώματος.

«Στάσου, εἰ δὲ μὴ καταδικάζεσαι νὰ τοξευθῇς!» τῷ εἶπεν ἡ ἀδελφή του, προσποιουμένη διὰ παντομίμας ὅτι τανύει τόξον.

Ὁ Ρολάνδος ἐνόησε τὸν ὑπαινιγμὸν καὶ ὑπεμειδίασε. Τότε ὁ Μάξιμος, μὲ ἀρκετὴν εὐχέρειαν εἰς τὰ ἀγγλικά, τῷ ἐζήτησε μερικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ χειρισμοῦ τοῦ τόξου, ἐξ οὗ οἱ δύο νέοι ἤνοιξαν ὁμιλίαν, ἡ ὁποία ὀλίγον ἐνδιέφερε τὴν πριγκήπισσαν Ροζάλδαν, μόλις προφέρουσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ καμμίαν λέξιν. Μετ' ὀλίγον ἔφυγε μὲ τρόπον καὶ ὑπῆγε νὰ ἐπανεύρῃ τὰς φίλας της.

Ὁ Μάξιμος καὶ ὁ Ρολάνδος ἐθεάθησαν κατόπι βαδίζοντες πρὸς ἓν μικρὸν δάσος, τοῦ ὁποίου ἀκόμη ἦσαν γυμνόφυλλα τὰ δένδρα· ὅταν ἐπέστρεψαν, καθεὶς ἐκράτει ἀπὸ ἓν δεμάτιον κλάδων, τὸ ὁποῖον μετεκόμισαν εἰς τὴν οἰκίαν.

Μία ὥρα διέρρευσεν. Ἐπὶ τέλους οἱ νεανίαι ἀνεφάνησαν ἐκ νέου ὑπὸ τὴν βεράνδαν, φέροντες τόξα καὶ βέλη, πρὸ μικροῦ κατασκευασθέντα ὑπ' αὐτῶν.

«Ἰδέτε τί ὡραῖα ποῦ εἶνε! «εἶπεν ὁ Μάξιμος, πηγαίνωμεν νὰ τοξεύσωμεν.

— Ναί, ἐκεῖ-κάτω, εἰς τὴν ἀκρογιαλιά», εἶπεν ὁ ἀδελφὸς τῆς Εὐτυχίας.

Ἐξ ἑκάστου μέρους τοῦ δώματος ἤρχιζεν ἓν μονοπάτιον, ἑλισσόμενον ὀφιοειδῶς διὰ μέσου τῶν βράχων. Αἱ τέσσαρες νεάνιδες, νέαι Ἀταλάνται, ὡρμησαν πρὸς τὴν δενδροστοιχίαν, ἡ ὁποία ὡδήγει δεξιᾷ καὶ ὀτὲ μὲν τρέχουσαι, ὀτὲ δὲ πηδῶσαι, ἔφθασαν ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς ἀκτῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς εἷς τῶν νέων, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχον παραδῇ εἰς τὸ τρέξιμον, ἔφθανεν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους.

Τόσα ἔκπαγλα δείγματα δεξιότητος παρέσχε κατὰ τὸ παιγνίδιον τοῦτο ὁ Ρολάνδος καὶ τόσας ὡραίας ἱστορίας διηγήθη, ἐν ᾧ κατεσκεύαζον τὰ τόξα, ὥστε ὁ Μάξιμος μετέβαλε ῥιζικῶς τὴν περὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου ἰδέαν καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὸ Δινὰν διεκήρυξεν ὅτι ἤλπιζε νὰ περάσῃ θαυμασίας διακοπὰς μὲ τὸν Ρολάνδον Καλονῆν.

Τῷ ὄντι, κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ θέρους συνηντήθησαν πολλάκις οἱ δύο νέοι, χάριν τῶν ὁποίων αἱ ἀδελφαί των ἔκαμνον διάφορα σχέδια συναντήσεων. Ἡ ὑγεία τῆς Λουκίας μάλιστα ἐχρησίμευσεν ὡς

θλιβερὰ πρόφασις προσκλήσεως, νὰ ἔλθοῦν εἰς τὸ Δινάρ, διὰ νὰ κάμῃ ἡ ἀσθενὴς θαλάσσια λουτρά. Ἡ νεᾶνις ἦτο πολὺ καταβεβλημένη, ὠχρά, καὶ ἡ παραμικρὰ ἐκδρομὴ την ἐκούραζε.

Ἡ κυρία Μπρεβὰλ ἐδέχθη λοιπὸν χάριν τῆς θυγατρός της, τὴν φιλοξενίαν τὴν προσφερομένην ὑπὸ τῆς κυρίας Μορδάς.

Ἀλλὰ καὶ τὰ θαλάσσια λουτρὰ δὲν ὠφέλησαν πολὺ τὴν Λουκίαν. Νέα ἀνησυχαστικὰ συμπτώματα ἐξεδηλώθησαν. Σύνοφρυς ὁ ἰατρὸς διέταξε δίαιταν ἐκ γάλακτος.

Εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Μανωλίας ὑπῆρχε μία ὡραιοτάτη βρεττανικὴ ἀγελὰς ὀνομαζομένη Κοκό, ἡ ὁποία συχνότερον τοῦ συνήθους ἐδέχετο τώρα τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Εὐτυχίας, διότι αὐτὴ ἡ ἰδία κατήρχετο καὶ ἐλάμβανε τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον ἔφερε πρὸς τὴν ἀσθενῆ της φίλην.

Ἡ Ἀλίκη Ροσμπριζέ, ἡ ὁποία διήρχετο πάντοτε τὰς διακοπὰς της παρὰ τοῖς Μπρεβάλ, εἶχε συνοδεύσῃ τὴν Λουκίαν εἰς τὴν Μανώλιαν. Ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἤρκουν αὐτῆς μόνης αἱ περιποιήσεις. Ἔπρεπε, χάριν τῆς φίλης της, ἢ μᾶλλον τῶν φίλων της, καὶ ἡ Εὐτυχία νὰ θυσιάζῃ τοὺς περιπάτους της, τὰς διασκεδάσεις της ὅλας, καὶ ἐν γένει νὰ μεταβάλῃ πρόγραμμα βίου. Τοῦτο δὲ τὴν ἠνόχλει κἄπως καὶ παρεπονεῖτο πρὸς τὴν θείαν της.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΥΡΑ ΦΟΥΡΤΟΥΝΑ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ { Ὁ κύριος ΡΟΥΣΗΣ, ΑΝΔΡΕΑΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ΣΜΑΡΑΓΔΑ } τέκνα του.

Σπουδαστήριον.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Τὸ ἀπεφάσισα πλέον· δὲν θὰ θυμώσω ποτέ, ποτὲ πλέον· εἶνε κακὸ πρᾶγμα κ' ἔπειτα λυπᾶται κανεὶς τόσον πολύ· εἶνε τόσον δυσαρεστημένος μὲ τὸν ἑαυτό του. Ἀπὸ τότε ποὺ ἐπῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ θυμώνω ἡσύχασα. Εἶν' εὔκολο νὰ διορθωθῇ κανεὶς· φθάνει νὰ θέλῃ· κ' ἐγὼ θέλω. Δὲν ἐθύμωσα σήμερα τὸ πρωὶ μήτε μὲ τὴν Ἀννέτα ποὺ μου ἔφερε πέντε λεπτὰ ἀργότερα τὸ γάλα μου, μήτε μὲ τὴ Φιφῆ μάς που ἀναγιωώσκει τόσον ἄσχημα. Φθάνει νὰ ἐξακολουθήσω ἔτσι ἴσα μὲ τὸ βράδυ καὶ θὰ διορθωθῶ. Μπορῶ νὰ εἰπῶ πως διωρθώθηκα κι ὅλα. Πόσο θὰ χαρῇ ὁ πατέρας! Ἀμμὴ οἱ ἀδελφοί μου, πῶς θ' ἀπορήσουν αὐτοὶ ποὺ με ὠνόμασαν κυρὰ Φουρτοῦναν. Δὲν βλέπω τὴν ὥρα πότε νὰ ἔλθουν ἀπὸ τὸ σχολεῖο διὰ νὰ τοῖς το εἰπῶ (Παρατηρεῖ τὸ ὡρολόγιον). Ἕνδεκα καὶ μισή! Ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐδῶ. (Θόρυβος εἰς τὴν κλίμακα) Ἀ! τοὺς ἀκούω! (Λαμβάνει ὕφος σοβαρὸν καὶ θριαμβευτικόν).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΜΑΡΑΓΔΑ, ΑΝΔΡΕΑΣ, ἔπειτα ΘΕΟΔΩΡΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ (Εὐθύμως). Καλημέρα, κυρὰ Φουρτοῦνα. (Ἵσταται ἐκπληκτος βλέπων τὴν φυσιογνωμίαν τῆς ἀδελφῆς του) Ὦ, ὤ! Τί νὰ σημαίνῃ αὐτὸ τὸ ὕφος. Τί εἶν' αὐτὸ τὸ ἄκακο ἀρνί. Μᾶς ἐχάλασαν τὴν Φουρτοῦνά μας. Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ ποιὸς ἔκαμε αὐτὸ τὸ θαῦμα.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Μόνη μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ἀλήθεια; Καὶ πῶς; καὶ διατί;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Διότι ἐσκέφθηκα.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Αὐτὸ δὲν σου συμβαίνει συχνά.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ (Μὲ κίνησιν ὀργῆς ἀμέσως καταστελομένην). Ἐπὶ τέλους ἔτσι μου ἦλθε· τὸ ἐπῆρα ἀπόφασι.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Τί ἀπόφασι, κυρὰ Φουρτοῦνα;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἐν πρώτοις σε παρακαλῶ νὰ μή με λέγῃς ἔτσι.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Θέλεις ν' ἀρνηθῆς τὸ ὄνομα ποὺ σου πάγει τόσον ὡραῖα;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἂν μου ἐπήγαινε καλὰ ἕως τώρα, εἰς τὸ ἑξῆς ὅμως δὲν θὰ μου πηγαίνῃ πλέον· γιατὶ δὲν θὰ θυμώνω.

ΑΝΔΡΕΑΣ (Γελῶν). Ἄ, ἄ, ἄ! (Φωνάζων πρὸς τὴν θύραν) Θεόδωρε! Θεόδωρε!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ (Εἰσερχόμενος). Τί τρέχει;

ΑΝΔΡΕΑΣ. Τὸ πλέον παράδοξον, τὸ πλέον ἀπίστευτον πρᾶγμα. Ἡ κυρὰ Φουρτοῦνα δὲν θὰ θυμώνῃ πλέον.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ (Γελῶν). Ὦ, ὤ!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ (Συγκρατουμένη). Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γελᾶτε· τὸ λέγω σοβαρά.

ΑΝΔΡΕΑΣ καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΣ (Ἐξακολουθοῦν νὰ γελοῦν). Ἄ, ἄ, ἄ!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ναί, τὸ ἀπεφάσισα σοβαρά. Ἐσκέφθηκά πως δὲν ταιριάζει εἰς μίαν κόρην νὰ θυμώνῃ ὅπως . . . ἐθύμωνα ἐγώ· ὅτι ὁ πατέρας ἐλυπεῖτο, ὅτι ἐλυπούμην διότι τον ἔκαμνα νὰ λυπῆται, καὶ ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ διορθωθοῦν, ἂν δὲν θυμώνω πλέον.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Πολὺ ὡραῖα τα ἐσκέφθης ὅλα, κυρὰ Φουρτοῦνα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Εὖγε, κυρὰ Φουρτοῦνα.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὲν θυμώνω, σᾶς ἀπαγορεύω, ἀκούετε, σᾶς ἀπαγορεύω νὰ με λέγετε κυρὰ Φουρτοῦναν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Καὶ πῶς νὰ σε λέγωμεν τότε; Κυρὰ Γαλήνην; Κυρὰ Ἡσυχίαν;

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ἡ Κυρὰ παυμένην Φουρτοῦναν;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἰμπορεῖτε νὴ με λέγετε ἁπλῶς Σμαράγδαν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Καλὰ λέγει. Ἀλλὰ εἶνε τόσος καιρός, βλέπεις, πού σε λέγομεν κυρὰ Φουρτοῦναν ὥστε ἐλησμονήσαμεν τὸ ἀληθινόν σου ὄνομα.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Θὰ το ξαναμάθετε.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ το ξαναμάθωμε. Ὅταν σε ἰδοῦμε καλὴν καὶ ἥσυχην θὰ ἔλθῃ μόνον του εἰς τὰ χείλη μας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ἂν ὅμως κἄποτε κάμῃ λάθος ἡ γλῶσσα μας;

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ναί, πάλιν δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ, διότι δὲν θυμώνει πλέον.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Καὶ πότε ἀρχίζει ἡ ἡσυχία.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἤρχισε. Ἀπὸ σήμερα τὸ πρωὶ δὲν ἐθύμωσα ἐναντίον κανενός.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ἴσως διότι ἦσο ἐντελῶς μόνη.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Διόλου. Ἠμπορῶ νὰ θυμώσω, καὶ μὲ τὸ δίκαιό μου, ἐναντίον τῆς Φιφῆς καὶ τῆς Ἀννέτας.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Καὶ δὲν ἐθύμωσες; Δὲν σοῦ ἦλθε νὰ θυμώσῃς;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Μοῦ ἦλθε νὰ θυμώσω, ἀλλὰ δὲν ἐθύμωσα.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Εὖγε! (Τραγῳδεῖ).

Ὦ, ἡ Φουρτοῦνα μας θ' ἀλλάξῃ!
Πάγει ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργή!
Μὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ βαστάξῃ
Πολὺν καιρὸ ἡ ἀλλαγή!

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ἐγὼ δὲν νομίζω πως θὰ διαρκέσῃ πολὺ ἡ ἀπόφασις αὐτή. Ἡ παροιμία λέγει: «Τῶδιωξες τὸ φυσικό; θὰ ξαναρθῇ τρέχοντας.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. (Μὲ ἔξαψιν). Παροιμίας καὶ ξεπαροιμίας ἐγὼ δὲν ξεύρω. Ἂν ἐγὼ δὲν θέλω νὰ θυμώσω, δὲν θὰ με κάμῃ ἡ παροιμία νὰ θυμώσω, χωρὶς νὰ θέλω.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ποιὸς ξεύρει!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἐγὼ το ξεύρω. Σᾶς λέγω πως διωρθώθηκα.

ΑΝΔΡΕΑΣ. (Τραγῳδεῖ).

Ὦ, ἡ Φουρτοῦνά μας θ' ἀλλάξῃ.
Πάγει ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργὴ
Μὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ βαστάξῃ
Πολὺν καιρὸ ἡ ἀλλαγή.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Θὰ βαστάξῃ πολύ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Κ' ἐμεῖς αὐτὸ θέλουμε. Δὲν θὰ εἶνε ὡραῖο νὰ ἔχωμε μία ἀδελφοῦλα που νὰ την πειράζωμε χωρὶς νὰ θυμώνῃ;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. (Ζωηρᾶς). Ὦ, ὄχι. Θέλω νὰ εἶμαι ὑπομονητικὴ καὶ καλή, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ με ἐρεθίζετε καὶ σεῖς.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ὦ, ὤ! Ὥστε εἰς βάρος μας θέλεις νὰ εἶσαι ἥσυχη καὶ καλή.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ὦ, ἀλλαγὴ δὰ καὶ αὐτή! (Προσποιούμενος τὴν φωνὴν τῆς ἀδελφῆς του). Νὰ με μεταχειρίζεσθε μὲ τὸν πλέον εὐγενικὸν τρόπον, νὰ με θαυμάζετε, νὰ με χαϊδεύετε κ' ἐγὼ θὰ σας κάνω τὴν χάρι νὰ μὴ θυμώνω μαζί σας.

ΑΝΔΡΕΑΣ (Γελῶν). Ἄ! ἄ! ἄ!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. (Μετὰ βαιότητος). Κακοί που εἶσθε!

ΑΝΔΡΕΑΣ. Θυμόνεις;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Θυμόνει!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Δὲν θυμόνω· ἀλλὰ δὲν θὰ τελειώσετε μὲ τὰ ἀστεῖά σας;...

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ὤ, ὤ! τὰ μάτια της βγάζουν ἀστραπάς, ἡ φωνή της βροντᾷ ὡσὰν κεραυνός.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Τί ἔλεγα;.. Τῶδιωξες τὸ φυσικό; θὰ ξανάρθῃ τρέχοντας.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Τῶδιωξες τὸ φυσικό;..

ΣΜΑΡΑΓΔΑ (Μετ' ἄκρας ὀργῆς). Σιωπᾶτε!

ΑΝΔΡΕΑΣ... Θὰ ξανάρθῃ τρέχοντας!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ (Κτυπᾷ ἐξ ὀργῆς τὸν πόδα της). Νὰ μ' ἀφήσετε ἥσυχη μὲ τὴν παροιμίαν σας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ἡ παροιμία μας! Ἰδική μας παροιμία εἶνε;

ΑΝΔΡΕΑΣ. Εἶνε ἡ σοφία τοῦ λαοῦ.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἀλλὰ σεῖς μοῦ τὴν ξεφωνίζετε τόση ὥρα τώρα. Εἶνε φρικτὸ πρᾶγμα! Πῶς νὰ μείνῃ κανεὶς ἥσυχος μὲ τόσον κακὰ παιδιά. Καὶ οἱ ἄγγελοι ἀκόμη θὰ ἐθύμωναν ἂν εἶχαν ἀδελφοὺς σὰν ἐσᾶς.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ἔλα, ἡσύχασε, ἀγαπητή μου Κυρὰ Φουρτοῦνα... ὄχι, ἀγαπητή μου Σμαράγδα. Δὲν νοιώθεις πῶς το κάμνομεν ἀστεῖα;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Διὰ νὰ σε δοκιμάσωμεν.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Διὰ νὰ μὲ δοκιμάσετε διὰ νὰ γελάσετε. Νά, εἰσθε κακοί. Σᾶς εἶπα πως θέλω νὰ διορθώσω αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά που ἔχω καὶ ἀντὶ νὰ με ἐνθαρρύνετε, προσπαθεῖτε μὲ κάθε τρόπο νὰ με κάμετε νὰ θυμώσω.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ναί, ναί, ἐκάμαμεν ἄσχημα. Ἀλλὰ τώρα πλέον ἐτελείωσε. Καὶ ἐν πρώτοις σε συγχαίρομεν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Σὲ συγχαίρομεν ἐγκαρδίως.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἀκόμη με περιπαίζετε;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Σὲ περιπαίζομεν; Ὤ, κάθε ἄλλο.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ὄχι, σοβαρά· θὰ κάμῃς πολὺ καλὰ ν' ἀλλάξῃς τὸν χαρακτῆρά σου, διότι κατήντησε ἀνυπόφορος.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Πῶς;

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ἀφ' οὗ ὁ θυμός σου γίνεται ὁλονὲν μεγαλειτέρος σιγὰ σιγὰ θὰ γίνῃς Ξανθίππη.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. (Ὑψώνουσα τὴν χεῖρα). Τί θὰ γίνω; Πές το πάλιν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ξανθίππη! (Ἡ Σμαράγδα ἐτοιμάζεται νὰ τον ῥαπίσῃ, ἀλλ' ὁ Θεόδωρος διαφεύγει τὸ ῥάπισμα).

ΑΝΔΡΕΑΣ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει πλέον Σωκράτης εἰς τὸν κόσμον, κανεὶς δὲν θὰ θέλῃ νὰ σε πάρῃ. (Ἡ Σμαράγδα θέλει νὰ τον ῥαπίσῃ).

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Καὶ θὰ μείνῃς εἰς τὸ ράφι. (Ἡ αὐτὴ κίνησις τῆς Σμαράγδας).

ΑΝΔΡΕΑΣ. Καὶ ἀπὸ τὸ κακό σου θὰ τραβᾷς τὰ μαλλιά σου.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ (Ῥαπίζουσα αὐτόν). Ἐπὶ τέλους.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ (Γελῶν). Ὤ, ἡ Ξανθίππη κτυπᾷ!

ΑΝΔΡΕΑΣ (Τρίβων τὴν παρειάν του). Ἔδιωξες τὸ φυσικό...

ΣΜΑΡΑΓΔΑ (Ὁρμῶσα ἐναντίον των). Μὰ δὲν θὰ σιωπήσετε!

ΑΝΔΡΕΑΣ. Δρόμο! (Τὰ δύο παιδιὰ τρέχουσι καταδιωκόμενα ὑπὸ τῆς Σμαράγδας).

Ἔδιωξες τὸ φυσικό, θὰ ξαγάλθῃ τρέχοντας. Τρέχοντας, τρέχοντας, τρέχοντας, τρέχοντας.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ αὐτοί. ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ.

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Τί θόρυβος εἶνε αὐτός;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. (Τρέχουσα εἰς τὸν πατέρα της). Πατέρα, εἶνε κακοί, κακοί!

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Τί της ἐκάνατε τῆς ἀδελφῆς σας;

ΑΝΔΡΕΑΣ. Τίποτε, πατέρα, αὐτὴ θέλει νὰ μας δείρῃ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Κ' ἐρράπισε τὸν Ἀνδρέαν.

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Εἶνε δυνατόν, κόρη μου! Πάντοτε θὰ παραφέρεσαι!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ὤ, ὄχι πατέρα· εἶχα διορθωθῆ· δὲν ἤθελα πλέον νὰ θυμόνω, τὸ εἶχα λάβῃ ἀπόφασι· καὶ αὐτοὶ μὲ εἶπαν Ξανθίππη, εἶπαν πῶς θὰ μείνω 'στὸ ῥάφι καὶ ἀπὸ τὸ κακό μου θὰ τραβῶ τὰ μαλλιά μου. Καὶ με ξεκούφαναν νὰ λέγουν: Ἔδιωξες τὸ φυσικό; θὰ ξανάλθῃ τρέχοντας. Τότε κ' ἐγώ...

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Ἠθέλησες ν' ἀποδείξῃς ὅτι ἡ παροιμία ἔχει δίκαιον (Εἰς τὸν Ἀνδρέαν καὶ τὸν Θεόδωρον). Καὶ σεῖς πάλι διατί την πειράζετε ἔτσι;

ΑΝΔΡΕΑΣ. Δὲν πταίομεν ἡμεῖς. Μᾶς εἶπε ἀπὸ πρωτήτερα ὅτι θὰ εἶνε ἡσυχη σὰν ἀρνάκι.

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Καλλίτερα θὰ ἦτο νὰ το ἔκανες χωρὶς νὰ το εἰπῆς.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Παρὰ νὰ το εἰπῆς χωρὶς νὰ το κάνῃς.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἤθελα νὰ το ἠξεύρουν.

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Νομίζεις πως δὲν θὰ το ἐννοοῦσαν; (Εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς) Ἐν τούτοις καὶ σεῖς ἐπταίσατε διότι την ἐπειράζετε.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ἀλήθεια, πατέρα. Ἂν ἐθύμωσε, ἡμεῖς πταίομεν. Συγχώρησέ μας, ἀδελφούλα μου.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἐξ ὅλης καρδίας. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ κακὴ παροιμία θὰ βοῖζῃ ὅλο 'ς τ' αὐτί μου. Τί λέγεις, πατέρα, δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ διορθωθῆ ἀπὸ ἕνα σφάλμα που ἔχει;

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Βεβαίως· ἀλλὰ δὲν εἶνε εὔκολον πρᾶγμα. Δὲν πρέπει νὰ νομίζῃς ὅτι διορθώνεται ἀμέσως· δὲν γίνονται τόσον γρήγορα αὐτὰ τὰ πράγματα.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Τὸ ἠξεύρω.

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Εἶνε πολὺ καλὸ νὰ λάβῃ κανεὶς μίαν ἀπόφασιν· ἀλλ' εἶνε καλλίτερον νὰ συγκεντρώσῃ ὅλην τὴν θέλησίν του διὰ νὰ ἐκτελέσῃ μέχρι τέλους τὴν καλὴν ἀπόφασιν. Πάρε λοιπὸν μὲ ὅλην τὴν καρδιά σου τὸ πρᾶγμα, κόρη μου, καὶ σεῖς Θεόδωρε καὶ Ἀνδρέα, μὴ την ἐνοχλῆτε.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Κάθε ἄλλο, πατέρα, ἴσα ἴσα θὰ φροντίσωμε καὶ ἡμεῖς νὰ διορθωθοῦμε... ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀσυλλογισιά μου..

ΘΕΟΔΩΡΟΣ. Ἐγὼ ἀπὸ τὴν ὀκνηρία μου.

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Καὶ οἱ δυὸ μαζὶ ἀπὸ τὴν ὄρεξιν που ἔχετε νὰ πειράζετε;..

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ΑΝΔΡΕΑΣ. Ναί, πατέρα!

ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΥΣΗΣ. Ναί, παιδιά μου, ἐργασθῆτε καὶ οἱ τρεῖς, καὶ μὴν ἀποθαρρυνθῆτε ἀπὸ τὰς δυσκολίας που θὰ εὕρετε εἰς τὴν ἀρχήν. Τότε θὰ ἐννοήσετε ὅτι ἡ παροιμία που εἴπατε, εἶνε τὸ ἥμισυ τῆς ἀληθείας· καὶ ὅτι ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη παροιμία πλέον παρηγορητική, ἡ ὁποία λέγει: **Ἡ ἕξις εἶνε δευτέρα φύσις.**

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ
Κατὰ τὴν B. Vadier

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Ὁ ἄνθρωπος ἐργάζεται διὰ νὰ συντηρήσῃ καὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Ὅταν εἶνε ὑγιὴς πρέπει νὰ σκέπτεται ὅτι εἶνε δυνατὸν ν' ἀσθενήσῃ· ὅταν εὑρίσκεται εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς νεότητος πρέπει νὰ συλλογίζεται τὴν ἀδυναμίαν τοῦ γήρατος. Ὅστις δὲν θέλει νὰ εὑρεθῇ εἰς στερήσεις πρέπει τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας του εἰσοδήματα νὰ ἔχῃ ἀνώτερα ἀπὸ τὰς ἀνάγκας του. Ἑπομένως ἡ ἐργασία ἑκάστης ἡμέρας δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ σκοπὸν τὰς ἀνάγκας ἑκάστης ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ τὰς μελλούσας ἀνάγκας.

Τὸ κεφάλαιον λοιπὸν εἶνε τὸ μέρος τοῦ κέρδους ἐκ τῆς προηγουμένης ἐργασίας, τὸ ὁποῖον φυλάττεται διὰ τὴν περαιτέρω ἐργασίαν καὶ διὰ τὰς περαιτέρω ἀνάγκας. Τὸ κεφάλαιον εἶνε, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, συνηθροισμένη ἐργασία. Ὅστις ἐκέρδισεν εἰς μίαν ἡμέραν ἄρτον διὰ δύο ἡμέρας ἔχει ὡς κεφάλαιον τὸ περίσσευμα αὐτὸ τοῦ ἄρτου. Μὴ ἔχων νὰ φροντίσῃ διὰ τὸν ἄρτον τῆς αὔριον θὰ δυνηθῇ ν' ἀφιερώσῃ τὸν καιρόν, τὸν ὁποῖον τῷ δίδει τὸ κεφάλαιον, εἰς τὴν κατασκευὴν ἑνὸς ἐργαλείου, τὸ ὁποῖον θὰ καταστήσῃ τὸ ἔργον του γονιμώτερον καὶ ὀλιγώτερον κοπιαστικόν· ἢ μᾶλλον διὰ τῆς διαιρέσεως τῶν ἐπαγγελμάτων θὰ ἠμπορέσῃ ν' ἀνταλλάξῃ τὸ προϊὸν τῆς ἐργασίας του μὲ τὸ ἐργαλεῖον, τὸ ὁποῖον τῷ ἀναγκαιοῖ.

Τὸ κεφάλαιον εἶνε τὸ σπουδαιότερον στοιχεῖον τῆς παραγωγῆς. Ὅλα τὰ ὄργανα τῆς ἐργασίας εἶνε κεφάλαιον. Ὁ

ξυλουργὸς ὅστις κατέχει πέλεκυν, πρίονα καὶ ῥοκάνιον εἶνε κεφαλαιοῦχος· ὁ σιδηρουργὸς εἶνε κεφαλαιοῦχος, ὁ βιομήχανος, ὅστις εἶνε ἰδιοκτήτης μεγάλου ἐργοστασίου διαφέρει ἀπὸ τὸν ἁπλοῦν σιδηρουργὸν κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι εἶνε κάτοχος μεγαλειτέρου κεφαλαίου.

Τί θὰ ἐγίνετο ἡ παραγωγὴ ἂν ὁ πέλεκυς καὶ ὁ πρίων ἔλειπον ἀπὸ τὸν ξυλουργόν, ἡ ρίνη ἀπὸ τὸν σιδηρουργόν, τὸ ἄροτρον ἀπὸ τὸν γεωργόν, ἡ δίκελλα ἀπὸ τὸν κηπουρόν, αἱ βελόναι καὶ ἡ ψαλὶς ἀπὸ τοὺς ῥάπτας καὶ τὰς ῥαπτρίας; Ἡ παραγωγὴ θὰ ἐξέπιπτε τότε, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῆς ἄνευ ὀργάνων ἐργασίας, ὥστε αἱ πολιτισμέναι χῶραι δὲν θὰ ἠδύναντο πλέον νὰ θρέψωσιν ὅλους τοὺς κατοίκους αὐτῶν. Συνέπεια τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ κεφαλαίου θὰ ἦτο ἡ πτωχία καὶ ἡ δυστυχία τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ ἐργασία καὶ ἡ οἰκονομία, δηλαδὴ ὁ κόπος καὶ ἡ σχετικὴ στέρησις, παράγουσι τὸ κεφάλαιον· ἠθικωτέρα καὶ μᾶλλον σεβαστὴ καταγωγὴ τοῦ κεφαλαίου λοιπὸν δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Τὸ κεφάλαιον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διατηρηθῇ καὶ νὰ ζήσῃ παρὰ τρεφόμενον διὰ τῆς ἐργασίας.

Ἐπεῖνος ὅστις ἐξοδεύει καὶ δὲν κερδίζει τίποτε τελειόνει ταχέως τὰς οἰκονομίας του. Καὶ αὐτὸς ὁ καιρὸς ἐκτελεῖ ἀργὰ καὶ ἀνεπαισθήτως τὸ ἔργον καταστροφῆς· τὰ ἐνδύματα παλαιόνουν, αἱ οἰκοδομαὶ φθείρονται, ὅλα τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν καιρὸν καταστρέφονται· χρειάζεται λοιπὸν ἀδιάκοπος ἐργασία, διὰ νὰ τα διατηρῶμεν καὶ τα ἀνανεόνωμεν.

Τὸ κεφάλαιον δὲν συνίσταται μόνον εἰς ὑλικὰ πράγματα, εἰς ἐργαλεῖα, εἰς μηχανὰς ἢ εἰς χρήματα· περιλαμβάνει ὅ,τι καλλίτερον ἔχει ὁ ἄνθρωπος, τὴν μόρφωσιν, τὴν ἠθικότητα, τὴν ἀρετήν.

Ὁ ἰατρός, ὁ δικηγόρος, ὁ μηχανικός, ὁ καλλιτέχνης ἀποκτῶσιν ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά των ἀνταμοιβὴν τῆς ἐργασίας των· ἀλλ' ἡ ἀνταμοιβὴ αὕτη τόσον μεγαλειτέρα εἶνε ὅσον μεγαλειτέρα εἶνε ἡ ὑπόληψις τὴν ὁποίαν ἔχουν διὰ τὴν ἀξίαν των, τὴν τιμιότητά των καὶ τὴν ἱκανότητά των ἐν γένει. Ἡ ὑπόληψις λοιπὸν εἶνε μέγα κεφάλαιον. Εἰς ἕνα κακὸν ἄνθρωπον οὐδεὶς ἐμπιστεύεται τὰς ὑποθέσεις του, οὐδεὶς τῷ ἀναθέτει ἐργασίαν. Ὁ κακὸς ζημιοῦται διότι δὲν ἔχει ἐν μέγα κεφάλαιον, τὴν ὑπόληψιν.

Αἱ γνώσεις, ἡ τέχνη εἶνε κεφάλαιον.

Παιδίον τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ σχολεῖον γνωρίζων ν' ἀναγινώσκῃ καλῶς, νὰ γράφῃ καλῶς καὶ ν' ἀριθμῇ καλῶς, ἔχει ἤδη μικρὸν κεφάλαιον. Ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ μανθάνῃ περισσότερον, αὐξάνει τὸ κεφάλαιόν του. Δὲν τῷ μένει πλέον, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸν βίον, παρὰ νὰ εἶνε τίμιος ἄνθρωπος, ἐργατικός, ἀκριβὴς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του.

Ὑπάρχουν ἐργάται ἐπιτηδειότατοι, κερδίζοντες καλὰ ἡμερομίσθια, καὶ ὅμως πάντοτε εὑρισκόμενοι εἰς οἰκονομικὰς στενοχωρίας· καὶ οἱ ἴδιοι γίνονται δυστυχεῖς καὶ τὰς οἰκογενείας των καθιστῶσι δυστυχεστέρας· τοῦτο συμβαίνει διότι εἰς τοὺς ἀνθρώπους τούτους ἔλειψε τὸ κεφάλαιον τῆς ἠθικότητος.

Ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων, οἵτινες εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου των εὑρίσκονται εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις, ἄλλοι μὲν ἐπιτυγχάνουν, ἄλλοι δὲ ἀποτυγχάνουν. Ὅσοι ἀποτυγχάνουν κατηγοροῦν τὴν τύχην καὶ παραπονοῦνται κατ' αὐτῆς. Οἱ περισσότεροι ἔπρεπε νὰ παραπονῶνται κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ των, κατὰ τῆς ἐλλείψεως θελήσεως καὶ ἐπιμονῆς ἐκ μέρους των καὶ κατὰ τῆς ἀμελείας των περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων των.

Ἡ πρὸς τὸ καθῆκον ἀγάπη εἶνε πολύτιμον κεφάλαιον.

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 77]

— Κύτταξε, Φράντς, ἔλεγεν ἡμέραν τινά· ἡ γάστρα αὐτὴ εἶνε ὁ κῆπος τῆς Ἐδέμ· κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ δένδρα κάθηται ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα· κάθηνται εἰς τὴν σκιὰν ἥσυχοι καὶ εὐχαριστημένοι· ὁ ὄφις δὲν ἦλθεν ἀκόμη νὰ τοὺς κάμῃ δυστυχεῖς.

Μίαν ἄλλην φορὰν ἔλεγε·

— Βλέπεις αὐτὸ τὸ ξύλινο ποτήρι; Εἶνε ἡ κιβωτὸς μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐσώθη ὁ Νῶε ὅταν ἔγινε ὁ κατακλυσμός. Τὸ προσκέφαλο τοῦτο εἶνε τὸ ὄρος Ἀραράτ, τὸ πάτωμα παριστάνει τὸ νερό, ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν κιβωτὸν εἶνε ὁ Νῶε καὶ ἡ γυναῖκά του καὶ ὁ Σήμ, ὁ Χὰμ καὶ ὁ Ἰάφεθ μὲ τὰς γυναῖκάς των· θὰ ἔβγουν ὅταν τὸ περιστέρι ἐπιστρέψῃ μὲ τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας διὰ νὰ τους εἴπῃ ὅτι ἡ γῆ ἔγινε πάλιν ὅπως ἦτο πρῶτα.

— Μά, Λίσδετ, εἶπεν ὁ Φράντς, ποῦ εἶνε τὰ ζῷα που ἐσώθηκαν μὲ τὸν Νῶε καὶ τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὸν καιρὸν τοῦ κατακλυσμοῦ; Δύο ἀπὸ κάθε εἶδος, ὅπως μας εἶπεν ἡ μάμμη. Ποῦ εἶνε τὰ ζευγάρια τῶν ζῴων, Λίσδετ; Τί θὰ εἴχαμε γίνῃ ἂν ἡ κιβωτὸς εἶχε μονάχα ἀνθρώπους μέσα καὶ κανένα ζῷον, κανένα πουλί;

Ἡ μικρὰ Λίσδετ περιῆλθεν εἰς ἀμηχανίαν. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο εὔκολον νὰ συλλάβῃ μυίας καὶ ἀράχνας καὶ νὰ τας θέσῃ εἰς τὴν κιβωτὸν ἢ νὰ στήσῃ τὴν ποντικοπαγίδα καὶ νὰ πιάσῃ ποντικούς· ἀλλ' οἱ μὲν ποντικοὶ θὰ ἦσαν πολὺ μεγάλοι, αἱ δὲ μυῖαι πολὺ μικραί· μὲ ὀλίγην βοήθειαν τῆς φαντασίας μία μεγάλη κυανῆ μυῖα ἠδύνατο νὰ παραστήσῃ τὸν κόρακα τῆς κιβωτοῦ.

Ἔξαφνα φωτεινὴ ἰδέα διῆλθεν ἀπὸ τὸ πνεῦμά της.

—Ἄχ, μικρέ μου Φράντς (τὸν ἀπεκάλει πάντοτε μικρὸν της Φράντς ὅταν ἐζήτει παρ' αὐτοῦ νὰ κάμῃ κάτι τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει μεγάλως). Ἄχ! μικρέ μου Φράντς, δὲν εἰμπορεῖς, νὰ μου κάμῃς ἀρκοῦδες καὶ ἀγελάδες καὶ κατσίκες μὲ τὰ ξυλαράκια τοῦ μαγαζιοῦ σας; Μὲ τὸ μαχαιράκι σου θὰ τα κάμῃς μιὰ χαρά· θυμᾶσαι τί ὡραῖο που ἤτανε τὸ σκυλάκι πού μου ἔκαμες τὸν περασμένο χειμῶνα; Κρῖμα μονάχα που ἔπεσε 'ς τὴ φωτιὰ καὶ κάηκε. Δοκίμασε, σὲ παρακαλῶ, καλέ μου Φράντς!

Ὁ Φράντς ἐδοκίμασε καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἦσαν ἕτοιμα ἀρκετὰ ζῷα, ὅλα διπλᾶ, ὅπως ἦσαν κατὰ ζεύγη ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα παρέλαβεν ὁ Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, ὡμοίαζον δὲ πρὸς λέοντας, ἄρκτους, ἀγελάδας, κύνας κτλ. Ἡ Λίσδετ ἦτο καταμαγευμένη.

Ἀφ' οὗ ἅπαξ ἤρχισεν ὁ Φράντς τὴν τοιαύτην ἐργασίαν, ἐγίνετο καθ' ἡμέραν ἐπιτηδειότερος, ὅσῳ δὲ περισσότερον ὡμοίαζον πρὸς τὰ πρωτότυπα ζῷα τὰ ἰδικά του τόσῳ περισσότερον ἠθέλανον καὶ αἱ ἀπαιτήσεις τῆς Λίσδετ. Ἐζήτησε νὰ τῇ κατασκευάσῃ τὸν Νῶε καὶ τὴν γυναῖκά του· ἔπρεπε νὰ στέκωνται ὄρθιοι, καὶ νὰ εἶνε ἐνδυμένοι. Τὰ μικρὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐχρησίμευον τίποτε εἰς τὸ βαρελοποιεῖον, ἔγιναν μετ' ὀλίγον Σὴμ Χὰμ καὶ Ἰάφεθ καὶ γυναῖκές των· τότε ἡ χαρὰ τῆς Λίσδετ δὲν εἶχε πλέον ὅρια.

Ἐμάντευε ἑκάστην ἑσπέραν τὸ νέον ζῷον τὸ ὁποῖον κατεσκεύαζεν ὁ Φράντς, εἰς τὴν γωνίαν, πλησίον τῆς θερμάστρας, ἐν ᾧ δὲ ἐτοποθέτει τὰ ζῷά του πρὸ αὐτοῦ, ἀνεφώνει.

— Αὐτὸ εἶνε κατσίκα, Φράντς, κατσίκα, τὴν γνωρίζω ἀπὸ τὰ γένεια της· ἢ: αὐτὸ εἶνε σκίουρος, μικρὸς σκιούράκης, τὸν γνωρίζω ἀπὸ τὴν οὐρά του, εἶνε ὅμοιος μὲ ἐκείνους που ἐβλέπαμεν νὰ πηδοῦν ἀπὸ κλαδὶ εἰς κλαδὶ εἰς τὸ δάσος, τὸ περασμένον θέρος.

Ἐμάντευε δὲ πάντοτε ἀκριβῶς καὶ ὀρθῶς καὶ ἂν ἀκόμη κάποτε τὸ ξύλινον ὁμοίωμα δὲν ἦτο ἐντελῶς ὅμοιον πρὸς τὸ πρωτότυπον.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι, Φράντς, τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν· αὐτὴ ἡ ξυλίνη γαβάθα δὲν μου φαίνεται νὰ ὁμοιάζῃ πολὺ μὲ τὴν ἀληθινὴν κιβωτόν. Πῶς ἠμπορῶ νὰ φανταασθῶ ὅτι ἡ κιβωτὸς δὲν εἶχε στέγην, ἀφ' οὗ ξεύρω ὅτι ἔβρεξε τόσον ἀφ' ὅτου ὁ Νῶε ἐκλείσθη μέσα. Ἤθελα νὰ ξεύρω μὲ τί ὁμοιάζει μία ἀληθινὴ κιβωτός.

Ἡ κυρία Γκρὲντζ παρεκλήθη νὰ δώσῃ τὴν γνώμην της, ἀφ' οὗ ἀνέγνωσεν ἐκ νέου τὴν Παλαιὰν Διαθήκην της, εἶπεν ὅτι ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε ὁμοιάζει πρὸς οἰκίαν ἐντὸς πλοίου, ἀφ' οὗ εἶχε θύραν καὶ παράθυρον καὶ ἔπρεπε ἀφ' ἑτέρου νὰ πλέῃ ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

Ὁ Φράντς ἐπῆγε τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ὅταν ἔκλεισε τὸ βαρελοποιεῖον, νὰ περιπατήσῃ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Πέγκνιτς (τοῦ ποταμίου τὸ ὁποῖον διασχίζει τὴν Νυρεμβέργην) παρετήρησε τὰ ἀβαθῆ πλοιάρια τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευον εἰς μετακόμισιν πετρῶν ἢ ξύλων ἢ μετέφερον βαρέλια ζύθου εἰς ἄλλα μέρη τῆς Γερμανίας.

Εἰργάσθη ὅμως πολλὰς ἑσπέρας πρὶν κατορθώσῃ νὰ κατασκευάσῃ μίαν κιβωτόν, ὅπως τὴν ἐπεθύμει, κιβωτὸν εἰς τὴν ὁποίαν νὰ χωρῇ ὁ Νῶε καὶ ὅλα τὰ ζῷα τὰ ὁποῖα ἦσαν ἕτοιμα νὰ εἰσέλθωσι· δηλαδὴ πλοῖον, ὅπως τῳ εἶχεν εἴπῃ ἡ κυρία Γκρέντζ, μὲ τὸ μικρὸν παράθυρόν του καὶ τὴν μεγάλην θύραν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ εἰσέλθωσι οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῷα, τὰ ὁποῖα ἤρχοντο δύο δύο διὰ νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸ νέον των ἄσυλον. Ἔπρεπεν ἡ κιβωτὸς νὰ πλέῃ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὅσον βαρὺ καὶ ἂν ἦτο τὸ φορτίον της, καὶ νὰ σταθῇ ἐπὶ τέλους ἐπὶ τοῦ Ἀραράτ.

Δὲν ὑπῆρξε καθ' ὅλην τὴν Νυρεμβέργην παιδίον εὐτυχέστερον ἀπὸ τὴν Λίσβετ, ὅτε ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς της τὴν θαυμασίαν ἐκείνην κιβωτὸν τοῦ Νῶε.

Καὶ ἡ γηραιὰ μάμμη ἦτο καταμαγευμένη σχεδὸν ὅσον καὶ ἡ ἐγγόνη της. Ἐθαύμαζε τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ Φράντς καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα τις καθ' ἣν ὁ Φράντς θὰ γίνῃ τόσον μέγας γλύπτης ὅσον ὁ προπάτωρ του ἢ ἴσως καὶ ὅσον ὁ περίφημος Ἀδὰμ Κράφτ.

Προσεκάλει ὅλους τοὺς γείτονας διὰ νὰ δείξῃ εἰς αὐτοὺς τὸ περίεργον ἄθυρμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπινοήσῃ ὁ ἔγγονός της, ἡ δὲ μικρὰ Λίσβετ ἠσθάνετο μεγάλην ὑπερηφάνειαν διευθετοῦσα τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ ζώων τὰ ὁποῖα εἰσήρχοντο εἰς τὴν κιβωτὸν ἢ ἐξήρχοντο ἐξ αὐτῆς, πάντοτε δύο δύο· δὲν ἐκουράζετο δὲ καὶ ἂν ἀκόμη τὰ ἐδείκνυε δεκάκις τῆς ἡμέρας.

Ἡ κυρία Τοῦχερ, ἡ σύζυγος τοῦ ὑφαντοῦ, τὰ τέκνα τοῦ ἀρτοποιοῦ, ὅστις εἶχε τὸ κατάστημά του εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς ὁδοῦ καὶ ἄνθρωποι ἀκόμη κατοικοῦντες εἰς μακρυνὰς συνοικίας ἦλθον νὰ ἴδωσι τὸ παιγνίδιον περὶ οὗ ἐγίνετο τόσος λόγος· ἐπὶ πολλὰς δὲ ἔτι ἑσπέρας ὁ Φράντς εἰργάσθη ἀδιακόπως ν' αὐξήσῃ τὰ ζεύγη τῶν ζώων, κατὰ τὰς ὁδηγίας τῆς κυρίας Γκρὲντζ καὶ ὅλων ὅσοι ἤρχοντο νὰ ἴδωσι τὴν κιβωτόν· ἔπρεπε κάθε ἡμέραν νὰ προσθέτῃ κάτι.

Ἐν τέλει ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τῶν ζώων τῆς χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔζη ὁ Νῶε, τότε δὲ ὁ Φράντς ἠναγκάσθη ν' ἀναγνώσῃ βιβλία, νὰ ζητήσῃ πληροφορίας, νὰ ἐξετάσῃ εἰκόνας ὅπως κατορθώσῃ νὰ κατασκευάσῃ ζῷα ὡς ὁ ἐλέφας, ἡ κάμηλος, ἡ καμηλοπάρδαλις, τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πομπῆς τῶν ζώων.

Ἡ Λίσβετ πρώτην φορὰν τότε ἤκουε νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἐλέφαντος καὶ τῆς μεγάλης προβοσκίδος του ἢ τῆς καμήλου καὶ τῆς καμπούρας της.

Εἶχον κατασκευασθῇ καὶ τὰ τελευταῖα ζῷα, ἡ δὲ κιβωτὸς περιεῖχε πλέον ὅσα ἠδύνατο νὰ χωρέσῃ, ὅτε ἡμέραν τινὰ ἡ κυρία Γκρὲντζ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν γηραιοῦ φίλου της ὀνομαζομένου Κρές. Ἦτο τορνευτὴς τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἔζη πλησίον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου. Εἶπεν ὅτι ἤκουσε νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ παιγνιδίου τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ ἔγγονός της καὶ ἤθελε νὰ το ἴδῃ, ἐπειδὴ ἔμελλε μετ' ὀλίγον ν' ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν μεγάλην ἐτησίαν ἀγορὰν τῆς Φραγκφούρτης ὅπου ἐπώλει πινάκια καὶ ἄλλα ξύλινα σκεύη.

— Ἤθελα, προσέθηκε, μερικὰ παιγνίδια καὶ ἄλλα κομψοτεχνήματα διὰ νὰ στολίσω τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ μαγαζιοῦ μου εἰς τὴν μεγάλην ἀγοράν.

— Μὰ καλέ μου Κρές, εἶπεν ἡ κυρία Γκρέντζ, γελῶσα, μήπως θαρρεῖς ὅτι ὁ Φράντς μου ἔκαμε κανένα ἀριστούργημα; κάτι σὰν τὸ σύμπλεγμα τῶν ἀγγέλων που ἔκαμεν ὁ Φεῖτ Στὸσς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου; Ὄχι, δὲν κάμνει ἀκόμη τόσον λαμπρὰ πράγματα, ἀλλ' ὅσο γιὰ μαθητὴς βαρελοποιείου δὲν εἶνε δὰ καὶ ἀνεπιδέξιο τὸ ἐγγονάκι μου. Λίσβετ μου, φέρε τὴν κιβωτὸν τοῦ Νῶε καὶ δεῖξέ την εἰς τὸν κύριον Κρές.

Ἡ Λίσβετ ἔδειξε τὴν κιβωτόν, ἡ δὲ κυρία Γκρὲντζ ἀνέλαβε νὰ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα. Ὁ Κρὲς κατευχαριστήθη ἀπὸ τὸ νέον τοῦτο παιγνίδιον, εἶπεν ὅτι ὁ Φράντς εἶχεν ἔκτακτον ἐπιδεξιότητα, καὶ προσέθηκε ὅτι ἡ κιβωτὸς ἐκείνη θὰ πωληθῇ χωρὶς ἄλλο εἰς τὴν μεγάλην ἀγορὰν τῆς Φραγκφούρτης· ἠμπορεῖ νὰ πωληθῇ μάλιστα ἕως δύο ἀργυρᾶ τάλληρα.

Ἀλλ' ἡ Λίσβετ, ἡ ὁποία ἐθεώρει τὴν κιβωτὸν ὡς ἰδιοκτησίαν της δὲν ἐνδεῖ νὰ τὴν ἀποχωριασθῇ καὶ δὲν ηὐχαριστήθη διόλου ἀπὸ τὴν πρότασιν τοῦ Κρές. Διὰ τὰ χρήματα ὀλίγον τὴν ἐνδιέφερεν· αὐτὴ ἦτο τόσον εὐχαριστημένη νὰ παίζῃ μὲ τὴν κιβωτὸν ὅταν ἦτο μόνη καὶ νὰ ἐκβάλλῃ ἐξ αὐτῆς καὶ νὰ δεικνύῃ τὰ διάφορα ζῷα ὅταν ἤρχοντο ἄνθρωποι.

Τόσον δὲ ἐφοβήθη μήπως λάβῃ κανεὶς τὸ ἀγαπητὸν παιγνίδιόν της χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν της, ὥστε γρήγορα γρήγορα ἔβαλε τὰ ζῷα ἐντὸς τῆς κιβωτοῦ, καὶ ἀφ' οὗ ἔκλεισε τὴν θύραν, ἐτοποθέτησεν αὐτὴν εἰς τὰ γόνατά της καὶ τὴν περιέβαλε μὲ τοὺς μικροὺς βραχίονάς της ὡς διὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ.

— Βλέπεις τί τρέχει, εἶπεν ἡ κυρία Γκρὲντζ σείουσα τὴν κεφαλήν· τὴν κιβωτὸν ἔκαμε ὁ ἔγγονός μου διὰ τὴν ἀδελφούλα του, διὰ νὰ ἠμπορῇ νὰ διασκεδάζῃ τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι που εἶνε ἄρρωστο· δὲν ἠμπορεῖ νὰ τρέξῃ τὸ κακόμοιρο, καὶ θὰ το πάρῃ κατάκαρδα ἂν του πάρωμε τὸ παιγνίδι που ἀγαπᾶει τόσον· θὰ 'πῶ ὅμως εἰς τὸν Φράντς τὴν φιλικήν πρόταση σου.

Ὁ Κρὲς ἀνεχώρησε χωρὶς τὴν κιβωτὸν καὶ ὄχι χωρὶς λύπην.

Τὴν ἑσπέραν ἡ κυρία Γκρὲντζ διηγήθη εἰς τὸν ἔγγονόν της τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Κρές· ὁ Φράντς ἀκούσας τὴν πρότασιν τοῦ γέροντος τορνευτοῦ ἀνεφώνησε·

— Δύο τάλληρα, μάμμη! Ἀλήθεια εἶπε πως αὐτὰ μποροῦν νὰ πωληθοῦν δύο τάλληρα; Ἀχ! νὰ ἤξευρε ἡ Λίσβετ πόσα πράγματα ἠμποροῦσε ν' ἀγοράσῃ κανεὶς μὲ δυὸ τάλληρα!..

Ἀλλὰ μὲ τὴν λύπην του συνηνοῦτο καὶ αἴσθημα ὑπερηφανείας· ναί, ἦτο ὑπερήφανος συλλογιζόμενος ὅτι ἡ ἐργασία τῶν χειρῶν του, τὸ παλαιόν του μαχαίρι, καὶ μερικὰ κομμάτια ξύλα ἔκαμαν κάτι τὸ ὁποῖον ἐξετίμησε δυὸ τάλληρα ἄνθρωπος τόσον ἔμπειρος ὅσον ὁ Κρές.

Ἀμέσως τῷ ἦλθε κατὰ νοῦν ὅτι τί-ποτε δὲν τον ἠμπόδιζε νὰ κάμῃ καὶ ἕν ἄλλο παιγνίδιον, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἠθέλησε ν' ἀποχωρισθῇ ἡ Λίσβετ, ἢ καὶ περισσότερα ἂν ἦτο ἀληθὲς ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ πωληθῶσι τόσον εὐκόλως.

Διὰ μιᾶς ἠσθάνθη ὅτι εἶχεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τόσον καιρὸν ἐπεθύμει, τόσον καιρὸν ὠνειρεύετο λυπούμενος διότι ἦτο ἁπλοῦς μαθητευόμενος βαρελοποιείου. Ἠδύνατο λοιπὸν νὰ κερδίσῃ χρήματα διὰ τῆς ἐπιδεξιότητός του καὶ τῆς ἐργασίας του, ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ ὅπως αὐτὸς ἤθελε!

Ζῶν ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων ἐργατῶν τοῦ Στάρκ, ἀκούων τὰς συνομιλίας των, διερχόμενος καθ' ἑκάστην τοὺς μεγάλους δρόμους τῆς Νυρεμβέργης ὅπου ἦσαν τόσα ὡραῖα καταστήματα, ἤξευρε πόσον χρῆμα ἀποφέρουν τὰ ὡραῖα καὶ χρήσιμα πράγματα.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΤΑΛΛΗΡΑ

Νεαρὸς Ἄγγλος ἕως δεκαοκτὼ ἐτῶν, ὅστις ἐσπούδαζεν εἰς τὴν Λωζάνην τῆς Ἑλβετίας, ἐπῆγε περίπατον εἰς τοὺς ἀγροὺς μὲ τὸν καθηγητήν του Δουράνδον.

Ἐν ᾧ δ' ἐβάδιζον πλησίον ἀλλήλων καὶ συνωμίλουν, εἶδεν ἐντὸς ἑνὸς ἀγροῦ, ὀλίγον μακρὰν ἀπὸ τὸν δρόμον δύο λασπωμένα ὑποδήματα, τὰ ὁποῖα, ὡς ὑπέθεσαν, ἀνῆκον εἰς πτωχὸν χωρικὸν ἐργαζόμενον εἰς τὸ χωράφιόν του.

Ὁ νέος Ἄγγλος εἶπεν εἰς τὸν καθηγητήν·

— Κάμνομεν ἕνα παιγνίδι τοῦ χωρικοῦ; ἂς κρύψωμεν τὰ παπούτσια του καὶ ἂς κρυφθῶμεν ὀπίσω ἀπὸ ἕνα θάμνον, διὰ νὰ ἴδωμεν τί θὰ κάμῃ ἂν δέν τα εὕρῃ εἰς τὴν θέσιν τοῦ τ' ἀφῆκε.

— Καλέ μου φίλε, εἶπεν ὁ καθηγητής, δὲν πρέπει νὰ ἀστειευώμεθα μὲ τὴν δυστυχίαν τῶν πτωχῶν. Εἶσαι πλούσιος, καὶ ἑπομένως εἰς θέσιν νὰ κάμῃς πολὺ καλλιτέραν ἔκπληξιν εἰς τὸν πτωχὸν αὐτὸν χωρικόν. Βάλε ἕνα τάλληρον εἰς κάθε ὑπόδημα καὶ ἂς κρυφθῶμεν εἰς τοὺς θάμνους.

Ὁ Ἄγγλος ἔκαμεν ὅ,τι εἶπεν ὁ καθηγητὴς καὶ οἱ δύο ἐκρύφθησαν ὀπίσω ἀπὸ θάμνους, διὰ τῶν ὁποίων ἠδύναντο νὰ βλέπωσιν ἐν ἀνέσει τὸν χωρικόν.

Μετ' ὀλίγον ὁ πτωχὸς χωρικὸς ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωραφίου ὅπου εἶχεν ἀφήσῃ τὰ ὑποδήματά του καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του.

Ἐνῷ ἐφόρει τὸ ἐνδυμά του ἔθεσε τὸν πόδα του εἰς τὸ ἓν ὑπόδημα· ἀλλ' ἠσθάνθη κάτι τραχὺ ἐντὸς αὐτοῦ, ἔκυψε νὰ ἴδῃ τί τρέχει καὶ εἶδε τὸ ἀργυροῦν τάλληρον. Τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας, τὸ ἔστρεφεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ τὸ παρετήρει· ἔκπληκτος ἔλεπε τριγύρω ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα. Ἔθεσε λοιπὸν τὸ νόμισμα εἰς τὸ θυλακίον του καὶ ἔβαλε τὸν ἄλλον πόδα του εἰς τὸ ἄλλο ὑπόδημα. Ἀλλὰ πόση ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του ὅτε καὶ ἐκεῖ εὗρε τὸ ἄλλο τάλληρον.

Συγκίνησίς τον κατέλαβεν, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, ὕψωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε·

— Θεέ, εἶνε ἀλήθεια λοιπὸν ὅτι δὲν ἀφίνεις ἐρήμους ἐκείνους που ἔχουν σὲ σένα τὴν ἐλπίδα τους! Ἤξευρές πως τὰ παιδιά μου δὲν ἔχουν ψωμὶ καὶ πως καὶ ἡ γυναῖκα μου εἶνε 'ς τὸ στρῶμα, βαρεια ἄρρωστη κ' ἐγὼ ἤμουν ἀπηλπισμένος καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποῦ εἶδες τὸν πόνο μου καὶ μ' ἐβοήθησες· σ' εὐχαριστῶ ποῦ φώτισες μιὰ καλὴ καρδιὰ κ' ἔκανες ὅ,τι ἔκανες.

Ὁ νέος εἶχε συγκινηθῇ βαθέως καὶ ἀδρὰ δάκρυα ἔβρεχον τὰς παρειάς του.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ καθηγητής, δὲν εἶνε καλλίτερον αὐτὸ που ἔκαμες παρὰ ἂν ἐκρύπταμεν τὰ ὑποδήματα τοῦ χωρικοῦ;

— Ἀχ, καλέ μου διδάσκαλε, εἶπεν ὁ Ἄγγλος· σήμερον ἔμαθα κάτι τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω· τώρα νοιώθω τὴν ἀλήθειαν ἑνὸς λόγου, τὸν ὁποῖον δὲν πολυεννοοῦσα ἕως τώρα: «Καλλίτερα νὰ δίνωμεν παρὰ νὰ παίρνωμεν». Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ πλησιάζωμεν εἰς τὸν πτωχόν, παρὰ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ του κάμωμεν καλόν.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο ΣΟΦΟΣ ΛΑΓΩΟΣ

Εἷς λαγὼς ἐσπούδασε πολλὰ ἔτη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἔμαθε πολλὰ πράγματα. Ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, παρεκάλεσε τὸν λέοντα, νὰ τῳ δώσῃ μίαν ἐργασίαν διότι μὲ τὰς σπουδάς τόσα ἔτη ἐξώδευσεν ὅ,τι εἶχε.

Ὁ λέων εὐχαριστήθη καὶ τῳ εἶπε νὰ ὑπάγῃ μαζί του εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ ἴδῃ ἂν πραγματικῶς εἶνε σπουδαγμένος, καὶ ἔμαθε καλὰ ὅ,τι ἔμαθε.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸ δάσος παρετήρησαν ἕνα κυνηγόν, μίαν ἀλώπεκα καὶ μίαν ἄρκτον. Ὁ κυνηγὸς ἐσκόπευσε καὶ ἡτοιμάσθη νὰ πυροβολήσῃ. Καὶ ἡ μὲν ἀλώπηξ ἔφυγε καὶ ἀπεμακρύνθη τόσον ὅσον δὲν ἠδύνατο νὰ την φθάσῃ ὁ κυνηγός, ἡ δὲ ἄρκτος, ἐπειδὴ ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν δύναμίν της, ἐφώρμησε κατὰ τοῦ κυνηγοῦ. Ἀλλ' οὗτος ἐπυροβόλησε καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὴν καρδίαν τὴν ἄρκτον, ἥτις ἔπεσε κάτω νεκρά.

— Τί λέγεις δι' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ λέων.

Ὁ λαγὼς ἀπήντησεν.

— Ἡ ἐξυπνάδα εἶνε περισσότερον ὠφέλιμος ἀπὸ τὴν δύναμιν.

Ὁ λέων εὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ λαγωοῦ.

Ἐπροχώρησαν περαιτέρω καὶ ἔφθασαν εἰς μίαν πόλιν ὅπου εἶδον ἄνθρωπόν τινα ἔχοντα δύο ὑπηρέτας. Ὅ,τι ἔλεγεν ὁ κύριος εἰς τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν το ἔκαμνεν οὗτος προθύμως καὶ εὐχαρίστως, ὁ ἄλλος ὅμως δὲν ἤθελε νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του, ἐξετέλει αὐτὰς μὲ δυσαρέσκειαν, καὶ ὡμίλει ὑβριστικῶς πρὸς αὐτόν.

Ὁ κύριος ἐδίωξεν αὐτὸν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του. Τότε ἠρώτησεν ὁ λέων τὸν λαγωόν.

— Τί λέγεις δι' αὐτό;

Ὁ λαγὼς ἀπήντησεν:

— Καλλίτερα νὰ σιωπᾷ κανεὶς παρὰ νὰ δίδῃ ἀσυλλογίστους ἀπαντήσεις.

Καὶ πάλιν εὐχαριστήθη ὁ λέων.

Τέλος ἔφθασαν εἰς χωρίον τι· ἐκεῖ εἶδον χωρικὸν ὅστις ὤργωνε τὸν ἀγρόν του μὲ δύο βόας· εἰς τὴν κεφαλὴν ἑκάστου εἶχε δέσῃ ἓν δεμάτι χόρτου. Ὁ εἷς βοῦς ἦτο εὐχαριστημένος καὶ εἰργάζετο προθύμως· ὁ ἄλλος ὅμως ἔλεγε μέσα του·

— Τί θὰ μας κάνῃ τόσο λίγο χορτάρι; ποῦ νὰ χαρτάσω μ' αὐτὸ τὸ χορταράκι; Καὶ μὲ πεῖσμα το ἔρριψε κάτω.

Ἀφ' οὗ ὤργωσαν μέχρι τῆς μεσημβρίας, ὁ χωρικὸς ἔδωκεν εἰς τὸν βοῦν τὸ χόρτον, τὸν ὁποῖον ἔφαγεν οὗτος καὶ ἀνέκτησε δυνάμεις· ὁ ἄλλος ὅμως βοῦς, ὅστις εἶχε ρίψῃ μὲ περιφρόνησιν τὴν τροφήν του δὲν εἶχε τίποτε νὰ φάγῃ· οἱ δύο βόες ἐξηκολούθησαν μέχρις ἑσπέρας τὴν ἐργασίαν, ἀλλ' ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἦτο ἀσθενὴς καὶ σχεδὸν ἐκλονίζετο, διότι εἰργάσθη ὅλην τὴν ἡμέραν χωρὶς νὰ φάγῃ τίποτε.

— Τί λέγεις δι' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ λέων τρίτην φοράν.

Ὁ λαγὼς ἀπήντησεν·

— Καλλίτερα νὰ εὐχαριστῆται κανεὶς μὲ τὸ ὀλίγον, παρὰ νὰ μὴ ἔχῃ τίποτε.

— Καλά, εἶπεν ὁ λέων· δὲν ἐπῆγαν τὰ ἔξοδά σου χαμένα, σὲ ὠφέλησεν ἡ σπουδή σου· θὰ σου δώσω ὁποιαν θέσιν ζητήσῃς.

[Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Γρίμμ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κύριος πρὸς τὴν νεωστὶ προσληφθεῖσαν μικρὰν ὑπηρέτριαν:

— Μὰ τί θέλει, Μαρούλα, ὁ τενεκὲς τοῦ λαδιοῦ εἰς τὸ γραφεῖόν μου;

— Ἀφέντη, τὸν ἔφερα γιατί τρέχει καὶ μου λερόνει τὴν κουζίνα.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κολοσσοῦ τῆς Ρόδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ὦ! *Λευκὸν Τριαντάφυλλον*, πόσον μὲ ἐχαροποίησεν ἡ ἐπιστολή σου· εἶνε γεμάτη εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ νέα εὐχάριστα· ἠρίσευσες εἰς τὰς χειμερινὰς ἐξετάσεις· ἡ μαμμά σου διαβάζει ἀπλήστως τὸ περιοδικόν μου, διότι το εὑρίσκει παρὰ πολὺ ὡραῖον. Ὦ! εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ!

Ὥστε λοιπόν, *Ἀρχιμήδη*, εἰμεθα παλαιοὶ φίλοι· τόσω τὸ καλλίτερον.

Εἠμπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἦσαν καλαὶ αἱ πνευματικαί σου ἀσκήσεις καὶ νὰ ἀπερρίφθησαν, *Χρυσῆ Πεταλοῦδα*· εἠμπορεῖ ὅμως καὶ νὰ μὴν ἤθεν ἡ σειρὰ των· ὁπωσδήποτε στεῖλε καὶ ἄλλας καλλιτέρας.

Ἂν μόνον μίαν ἐδημοσίευσα πνευματικὴν ἄσκησιν ἀπὸ τὰς πολλὰς ποὺ μου ἔστειλες, *Εὐαίσθητος Καρδία*, θὰ εἰπῇ ὅτι μόνον αὐτή μοῦ ἤρεσε· κάμε καὶ ἄλλας καλλιτέρας. Ὡς πρὸς τὸ ἄλλο παράπονόν σου, κρίνε καὶ μόνη σου ἂν ἔχῃς δίκαιον.

Ναί, *Ἀθῶα Ποιμενίς*, καλὸν εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου· ἀλλὰ διατί καρτήτησες τὸ *Μυροβόλος Ῥοδῇ* μὲ τὸ ὁποῖον σοῦ ἀπήντησα εἰς τὸ ἕκτον φύλλον;

Ἐκ τῶν τριῶν ψευδωνύμων αὐτὸ προτιμῶ, *Ἀγριολούλουδον*. Εἰξεύρεις τὸ ρητὸν ποὺ λέγει «εἰς τόπος διὰ καθὲν πρᾶγμα καὶ καθὲν πρᾶγμα

εἰς τὸν τόπον τους; Δὲν θὰ το εἰξεύρεις, φαίνεται καὶ σύ, καθὼς καὶ μερικοὶ ἄλλοι φίλοι μου, οἱ ὁποῖοι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ τεμάχιον χάρτου γράφουν καὶ τὴν ἐπιστολήν των, καὶ τὰς πνευματικάς των ἀσκήσεις καὶ τὰ παιδικὰ πνεύματα καὶ τὰς λύσεις, μεθ' ὅλας τὰς ἐπανειλημμένας συστάσεις μου ὅπως τα χωρίζουν. Ἐγὼ διάκαθὲν ἀπὸ αὐτὰ τὰ τέσσαρα εἴδη ἔχω χωριστὸν συρτάρι ὅπου τὰ φυλάττω ὅταν τα λαμβάνω, διὰ νὰ τα χρησιμοποιήσω ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα των· εἰπέ μου λοιπόν, σὲ παρακαλῶ, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ φυλάξω ἕκαστον εἶδος εἰς τὸ συρτάρι του ὅταν ὅλα εἶνε γραμμένα εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ τεμάχιον χάρτου; Σᾶς ἐρωτῶ ὅλους ὅσοι κάμνετε τὸ ὅλον. Ἂν θέλετε νὰ μὴ πηγαίνουν χαμένοι οἱ κόποι σας, πρέπει νὰ συλλογίζεσθε καὶ τὰ συρτάρια μου ὅταν μου γράφετε. Εἶνε τέσσαρα χωριστὰ συρτάρια· τὸ ἓν ἔχει ἐπιγραφήν: *Ἐπιστολαί*· τὸ ἄλλο: *Πνευματικαὶ ἀσκήσεις*· τὸ τρίτον: *Παιδικὸν πνεῦμα* καὶ τὸ τέταρτον: *Λύσεις*. Θὰ τα ἐνθυμῆσθε τώρα;

Πῶς ἐπεράσατε λοιπὸν τὰς ἑορτάς σας εἰς τὸ Ζαγαζίκ, *Παραμίδες τῆς Αἰγύπτου*; Περιμένω ἀνυπομόνως νὰ μου ἐκθέσετε τὰ κατὰ τὸ μακρὸν ταξείδιόν σας.

Καὶ θέλει ἐρώτημα, φίλε Ἀλεξ. Ν. Λιτσάκη; Βεβαίως δέχομαι συνδρομητὰς καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν καὶ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους. Σ' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων δι' ὅσους μέλλεις νὰ ἐγγράψῃς.

Ὄχι, *Ταπειτὸν Ἴον*, δὲν σε ἐπρόλαβαν πολλοὶ ἄλλοι εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν. Διὰ τὸ *Πάσχα* τῶν πτωχῶν δὲν ἔστειλαν συνεισφορὰς οἱ ἄλλοι φίλοι μου· φαίνεται ὅτι ἕκαστος θὰ ἐφρόντισε μόνος του νὰ προσφέρῃ εἰς πτωχὰς οἰκογενείας τὸν ὀβολόν του διὰ νὰ καταστήσῃ καὶ εἰς αὐτὰς χαρμόσυνον τὸ Πάσχα· διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ φαντασθῶ ὅτι αἱ καρδίαι τῶν ἀναγνωστῶν μου δὲν συγκινοῦνται εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων. Ἐκτὸς τῶν πέντε δραχμῶν τῆς *Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης*, τῶν ἰδικῶν σου δύο, καὶ ἄλλων *δέκα σελινίων* ἤτοι *δραχμῶν* 21,25 τὰς ὁποίας ἐκ Λιβερπούλης ἔστειλαν ἀνωνύμως τινὲς φίλαι μου, οὐδεὶς ἄλλος συνεισέφερε. Τὸ εἰσπραχθὲν τοῦτο ποσὸν τῶν 28 δραχμῶν καὶ 25 λεπτῶν διένειμα τὸ Μέγα Σάββατον εἰς πέντε πτωχοτάτας οἰκογενείας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Μαΐου ἐ. ἔ.)

189. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον μου φλογίζει, τὸ ἄλλο συλλαμβάνει,
Τὸ σύνολόν μου πάλιν κι' αὐτὸ τὸ ἴδιο κάνει.

Ἐστάλη ὑπὸ Βλαδιμήρου τοῦ Μονομαχόου.

190. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε θῆτα, βάλε πῖ,
Καὶ ἀμέσως—σιωπή!—
Τὸ Αἰγαῖον θὰ ἀφήσῃ
Καὶ 'ς τὸν ὤμον θὰ κηδήσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγ. Ζάχου.

191. Αἴνιγμα.

Πόδια δὲν ἔχω—καὶ ὅμως τρέχω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

192. Πρόβλημα.

Ἀτμόπλοιον διανύον 9 μίλια καθ' ὥραν ἔχει ἀναχωρήσῃ πρὸ ἄλλου ἀτμοπλοίου διανύοντος 12 μίλλια. Ἐὰν τὸ δεύτερον καταδιώξῃ τὸ πρῶτον μετὰ πέντε ὥρας ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, εἰς πόσας ὥρας θὰ το φθάσῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Α. Βατσαξῆ.

193. Παίγνιον.

Νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ κατωτέρω ἐπιγραφή:

Ο Ρ Σ Ω Υ Μ
Μ Η Ι Π Σ Ο
Ε Ι Ι Η Σ Σ
Ε Ε Τ Ι Ε Σ

Ἐστάλη ὑπὸ Ζαχαρία Ι. Μακρῆ.

194—196. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

1. Ὁ Ἕκτωρ καὶ ὁ Πάρις υἱοὶ τοῦ Πριάμου ἦσαν.
2. Τὰ ἐθιμά μας ἀλλοῖα τῶν εὐρωπαϊκῶν εἶνε.
3. Ἡ Ἑλλὰς ἀνεγεννήθη βεβαίως μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους.

197-198. Μεταμορφώσεις.

Α'. Ὁ *Ἄθρος* διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Φοῖβος*.

Β'. Ὁ *Βῆλος* δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Πύρρος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

199—202. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἑκάστην τῶν κατωθὶ λέξεων σχηματίσον ἄλλας τόσας: Ἦναος, οὖς, ὅσιος, νοῦς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνδους τοῦ Ἀγρ. Ὁ.

203. Ἀντίθετα.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦσι γνωμικὸν ἐκ 3 λέξεων:

Εὐφωνία, ἀγοράζω, κρυψίνους, ἀλλότριος, καινουργής, νηνεμία, ἄωρος, ἤττα, ἔρχομαι, δειλία, μέγαρον, βλάξ, σπάταλος, ἄφρων, σιωπῶ, ἀνίκανος, καλός, ἀρχή, πορθμός, ἀδυναμία, λευκός, σάρξ, ξηρασία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐαγγέλου Ἀπόλλωνος.

204. Ἀκροστιχίς.

Ἐξ ἐθνῶν οἱ ποταμοὶ
Διάσημοί τε ἢ καὶ μή
Τ' ἀρχικά των ἂν σχετίσουν
Βασιλέα θ' ἀναστήσουν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ταπιανῆς Π. Μ Ζωῆ.

205. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν αὐτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλεως.

1. Μουσικὸν ὄργανον. 2. Ῥήτωρ Ῥωμαῖος. 3. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4. Σύνηθες ποτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρασμοῦ τῆς Φύσεως.

206. Γρῖφος.

Τὸν Θεὸν | εἶπα, εἶπα, εἶπα.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Δ. Δούκα.

207. Φωνηεντόλιπον.

Δπτ—σγκτκσν—ἡ—πλξς—κ—ἡ—ργα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Αὐγαριᾶς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 26 Μαρτίου ἐ. ἔ.

88. (Ἀκυροῦται). — **89.** Σελήνη, Ἕλληνες. — **90.** Ὅμηρος, ἥρως. — **91.** Οἱ ἀνεψιοί· τῆς ἦσαν 6 καὶ εἶχε 58 καρύδια. — **92.** Ἀστραπὴ καὶ περαυνός. — **93.** Λίπος, πίλας. — **94.** Κ Ε Σ / Α Λ Ο / Β Ω Λ Ο Σ / Λ Α Ο / Α Σ Σ — **95-96.** 1, Πυρηναῖα. — 2, Αἶνος. — **97-101.** Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος λ σχηματίζονται αἱ λέξεις: Γάλλος, Πύλος, τέλος, λαιμός, Λαμία. — **102-104.** *Ἄλυς*, ἄλλος, ὅλος, ὅρος, ὅσος, *Ὤξος*. — 2, *Ἄργος*, ἄλγος, ἄλλος, ὅλος, πόλος, πῶλος, *Βῶλος*. — 3, *Ἔποψ*, ἔπος, ἕλος, ὅλος, πόλος, πόρος, Πάρος, *Λάρος*. — **95.** ΑΥΣΙΑΣ (1, Λύκος. 2, Ὑμηττός. 3, Σῖτος. 4, Ἱεραξ. 5, Ἄρια. 6, Σίδηρος).

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΑΣ **ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ** ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἕκαστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιστορήματός του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἔκτακτος ὅλως εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων** σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἤτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς **Διαπλάσεως**, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὅλῳ δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἑπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἠγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς **Διαπλάσεως** εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἠλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ὃ αἱ ὀλίγαι φυλαττόμεναι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικήν των τιμήν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ Γραφεῖον μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διότι 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον (φράγκον χρυσοῦν ἓν δι' ἕκαστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτὰ γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ κολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶεν ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν κατασταλμάτων Ἀνδρέου Κωνσταντινίδου 1894—9717.